

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Traci Douglass

A Beverly Hills-i doktornő

Josie Metcalfe

A remény hangja

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Traci Douglass, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A SZÍVHANG 674. eredeti címe: *Mistletoe Kiss for the Single Dad*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Harlequin Books S. A., 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Szívhang 675. eredeti címe: *The Doctor's Bride by Sunrise*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 674–675. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-418-6

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Traci Douglass

A Beverly Hills-i doktornő

1. FEJEZET

– Elnézést, megismételné? – Dr. Christabelle Watson az íróasztal másik oldalán ülő ügyvédre meredt. – Azt hiszem, nem értettem jól, amit mond.

Az ügyvéd, aki Belle nagynénjének, Marlene-nek a hagyatékát kezelte, mély lélegzetet vett, és hosszan kifújta.

– Öö... rendben. Természetesen. Itt az áll, hogy a nagynénje fele részben magára, fele részben dr. Nicholas Marlowe-ra hagyja a praxisát.

Nick, aki Belle mellett ült, áthelyezte testsúlyát a széken, és kisimította sötét zakóját. Korábban gyereksebészként dolgozott Atlantában, de azóta visszatért Bayside-ba, Belle-lel közös szülővárosukba, és háziiorvosként praktizált.

Marlene néni szintén házi orvos volt, a bayside-i közösség oszlopos tagja, akit mindenki kedvelt és tisztelt. Ezen a délelőttön mintha az egész város megjelent volna a temetésén, hogy elbúcsúzzon tőle.

A veszteség fájdalmasan érte Belle-t, mert nem sejtette, hogy Marlene rákja már a végstádiumban tart. Ha tudta volna... Ó, bár csak tudta volna!

Azzal próbálta vigasztalni magát, hogy még ha tudta volna, akkor sem tehetne volna meg, hogy egyszerűen iderepül Michiganbe. Kaliforniában várólistája volt az új páciensekből, és a praxisrésze forgott kockán. Marlene néni sem akarta volna, hogy otthagyjon csapat-papot: mindig is utálta, ha túl nagy felhajtást csinálnak körülötte, főleg amikor rosszul volt.

Belle kifújta az orrát, és összegyűrte a zsebkendőjét. Különös fordulatot vett az élete. A minap még a főnöke, dr. Reyes akart beszélni vele az ígért praxisrész ügyében, aztán jött a halálhír, és mostanra minden megváltozott. Rendkívüli szabadságot vett ki, és az első géppel Lansingbe repült. Ami ezután történt, arra csak homályosan emlékezett.

Megköszöri a torkát.

– Ez csak valami tévedés lehet.

– Nem, nem tévedés. – Az ügyvéd a végrendelet egyik sorára mutatott. – Itt van leírva. Látja?

Belle a dokumentum fölé hajolt. És valóban: feketén-fehéren az állt benne, hogy az elhunyt felesége arányban rájuk hagyta minden vagyonát.

Most Nick is közelebb hajolt, mire Belle gyorsan hátradőlt, hogy távolabb kerüljön tőle. Ez a jól ismert illat... és ez az átkozott bizsergés! Még mindig ugyanúgy vonzódik hozzá – azok után is, amit Nick tett vele. De nem fogja kimutatni, nem és nem! Most már egy életre be van oltva Nicholas Marlowe ellen.

Összekulcsolta a kezét az ölében, az ujjai remegtek.

– Meg tudja mondani, mennyi idő, míg tisztázódik a dolog? – kérdezte. – Rengeteg dolgom van Kaliforniában.

– Nem fontosabb most a nagynénéd végakarata? – szólalt meg Nick kissé rekedten és hűvösen.

Ezt a rekedtséget Belle még sohasem hallotta a hangjában. Úgy látszik, már nem az a gondtalan mosolyú, tréfás kedvű srác, aki egykor volt.

Persze az évek során mindketten megváltoztak. A gimnázium után Belle Los Angelesben járt egyetemre, aztán sebészeti ösztöndíjat kapott a Harvardon. Nick viszont maradt Michiganben, itt is diplomázott, és még a segédorvosi időszak lejárta előtt megnősült, noha mindig bizonygatta Belle-nek, hogy ő ugyan soha.

Belle felsóhajtott. Nick a gimnázium utolsó évében szakított vele, mondván, még túl fiatalok, és a tartós kapcsolat akadályozná Belle-t a karrierépítésben – aztán pár év múlva feleségül vett egy másik nőt. Ráadásul ezt Belle csak véletlenül tudta meg.

Úristen, micsoda ostoba liba volt! Mit sem sejtve elment Nickhez Illinois-ba, hogy kikérje a véleményét a jövőjével kapcsolatban. Elvégre kora gyerekkoruk óta barátok voltak, és ezen a

fájdalmas szakítás sem változtatott. Soha senki nem ismerte és értette meg jobban, mint Nick. Így aztán bejelentés nélkül odament kocsiával – és azt kellett látnia, hogy a lakóház közös helyiségében épp eljegyzési buli zajlik, méghozzá Nick és jövendőbelije eljegyzési partija, és a lány láthatóan terhes volt.

Még oly sok év után is fáj az emlék. Belle megbántva, megszegyenülten távozott, és soha többé nem beszélt Nickkel. Akkoriban még szerelmes volt belé, a férfi azonban már rég lezárta magában ezt a dolgot. A csalódott Belle a munkába temetkezett, és csak olyan férfikkal randevúzott, akik nem kerestek komoly kapcsolatot. Ő maga is érzelmek nélkül vett részt ezekben a kalandokban.

A sarokba pillantott, ahol egy nyolcéves kisfiú játszott egy tablettel. Connor le sem tagadhatta volna, hogy Nick fia: ugyanolyan barna haja volt, és az arcán ott voltak ugyanazok a helyes kis gödröcskék, mint az apjában.

Belle most Nickre nézett, a férfira, aki egykor a mindene volt. Karikás szemével és sötétlő borostájával éppen olyan kimerültnek látszott, amilyennek Belle is érezte magát.

Marlene néni egy alkalommal említette, hogy Nick felesége meghalt még két éve. Szegény Nick – és főleg szegény Connor! Belle is ennyi idős korában veszítette el a szüleit.

Borzalmas volt. Csak a jó ég tudja, hová vetődött volna, ha Marlene néni nem veszi magához, és nem teremt neki szeretettel otthont.

Találkozott a tekintetük, és Nick szemében gyanakvás ült. Évekkel ezelőtt elevenen és vidáman csillogott ez a barna szempár, tulajdonosuk egyetlen kihívástól sem riadt vissza – most viszont üres, szomorú tekintettel bámult Belle-re.

– Azt mondta, van egy feltétel? – fordult Nick ismét az ügyvéd felé.

– Igen. Marlene azt akarja, hogy maguk ketten még utoljára nyissák meg a rendelőt az ingyenes rendelésre.

– Tessék? – döbbsent meg Belle. – De hát az mindig szenteste van!

– Apa! – szólalt meg Connor a sarokban. – Éhes vagyok.

– Mindjárt eszünk valamit. – Nick összeráncolt homlokkal nézett az ügyvédre. – Az kilenc nap múlva lesz...

Belle a homlokát dörzsölte.

– Elnézést... Én tiszteletben tartom a nénikém utolsó kívánságát, de kötelezettségeim vannak Beverly Hillsben. Nem hagyhatok ott mindent csak úgy. Kell hogy legyen valami más megoldás. Esetleg ha korábban tartanánk a rendelést...

– Az ki van zárva. – Nick végighúzta a kezét az arcán, és sóhajtott. – Legalább egy hét, mire mindent előkészítünk, és szerintem fel is kell újítani a rendelőt. Eléggé le volt pukkanva, amikor legutóbb ott jártam. És a saját rendelőmben is van elég dolog az ünnepek előtt.

– Sajnálom – mondta az ügyvéd. – A végrendelet támadhatatlan. Én amondó vagyok, hogy az a legegyszerűbb, ha teljesítik Marlene utolsó kívánságát.

Belle vonakodva, de megadta magát, és elővette a mobiltelefonját, mely már többször is rezgett a zsebében, mialatt az ügyvéd irodájában ültek. Dr. Reyes üzenete várta: *Miért nem fogadja a hívásaimat?*

Belle bezárta az üzenetet, és idegesen eltette a készüléket. Égett az arca – neki, aki pedig arról volt híres, hogy a műtőasztalnál bármekkora nyomás alatt megőrzi a hidegvérét. Nick jelenléte és a régi emlékek alaposan felkavarták.

És a tetejébe pont az ingyenes rendelés hozta őket össze annak idején Nickkel. Besegítettek Marlene néninek, válllvetve dolgoztak: takarítottak, betegeket készítettek elő, műszereket sterilizáltak. A fertőtlenítő szaga a mai napig mosolyt csalt az ajkára, mert erre emlékeztette.

Huh! Gyorsan elhessegette a gondolatot, és Nickhez fordult.

– Én csak próbálok gyakorlatias lenni. Azt hittem, értékeled. Elvégre neked is tele a naptárad, plusz van egy fiad. Szerettem a nagynénémet, és mindent megtennék, amit csak akart, de...

– Kivéve, hogy teljesítéd az utolsó kívánságát.

– Hogy lehetsz ilyen...? – Belle háborogva emelte fel a kezét. – Végeztünk? – fordult az ügyvédhez.

– Szeretnék korán lefeküdni, és reggel tiszta fejjel átgondolni ezt az egészet. Folytathatnánk

holnap?

– Csak lassan – mondta Nick. – Meg kell néznom a naptáramat, hogy egyáltalán ráérek-e egyáltalán. Ilyenkor tele van a rendelő, meg kell beszélnem az asszisztensemmel, tud-e pluszmunkát vállalni. Connort is el kell hoznom az iskolából, aztán vacsorát csinálni és lefektetni.

Amikor Belle ingerülten felsóhajtott, Nick összehúzott szemmel mustrálta.

– Vagy jobban szeretnéd, ha egész éjjel fent lennék, mint régen az egyetemen?

Belle összerezett, de meglepően jól sikerült titkolnia. Tarkója megfeszült, mint mindig, amikor az egyetemi évekre és a Nicknél tett spontán látogatására gondolt.

– Apa – szólalt meg Connor, most már panaszosabb hangon. – Mindjárt éhen halok!

– Adj még egy percet. – Nickből elkínzott sóhaj tört elő, a hangja kifejezéstelen volt. – Belle, tudom, hogy én vagyok a legutolsó, akivel együtt akarnál dolgozni, de Marlene néni egyértelművé tette, hogy ez a kívánsága, úgyhogy ha most nem csináljuk meg, akkor soha.

Belle kénytelen volt beismerni, hogy igaza van.

– Tényleg nem akarok kibújni alóla, de a főnököm már most üzenet, hogy miért nem veszem fel neki a telefont. – A fejét csóválta. Utált csalódást okozni másoknak, még Nicknek is. – A karrieremet kockáztatom. Fel kell állítanom egy fontossági sorrendet.

– És a nagynénéd utolsó kívánsága? – kérdezte Nick. – Nem ennek kéne most a legfontosabbnak lennie?

Belle-t arculcsapásként érték a szavak. Közben ismét rezgett a mobilja: nyilván újabb üzenetet kapott dr. Reyestől.

– Nem szeretném sürgetni magukat – mondta az ügyvéd, és megköszörülte a torkát –, de a lányomnak táncfellépése van, szóval hálás lennék, ha most befejezhetnék.

– Értem. – Belle eltökélten felállt, és magához vette világospiros kasmírkabátját. – Szerintem végeztünk is.

– Ó, van itt még valami. – Az ügyvéd elővett két borítékot az íróasztalfiókból. – Marlene-nek maradt még egy kis összeg a számláján, miután az orvosi költségeket kifizetve. Magukat illeti. – Átolta őket az asztalon. – Fejenként tízezer dollár. És a végrendelet másolata is benne van a borítékban.

Belle felbontatlanul zsebre tette az övét.

– Nick, ha nem érsz rá találkozni velem, beszélhetnénk holnap Skype-on.

Nick a fejét rázta.

– Megoldom valahogy. A nagynénédnek ez volt az utolsó kívánsága, és én teljesíteni akarom.

– Apa! – szólalt meg Connor. – Éhes vagyooook...

Nick felállt, magához intette és az ajtóhoz kísérte a gyereket. Ott még egyszer hátrafordult Belle-hez.

– Tudod már, mit fogsz vacsorázni? Ha nem, elkísérhetnél minket a *Pat's*be, és ott folytathatjuk.

Belle-nek korgott a gyomra.

– Na jó. De csak azért, hogy a rendelésről beszéljünk, semmi magánügy.

– Rendben. – Nick felvette fekete gyapjúkabátját. – Nem lesz magánbeszélgetés. Megígérem.

Kiléptek a hideg decemberi estébe. Nick gyanakvóan nézegette Belle magassarkúját. Alighanem már elfelejtette, milyen zord a tél idefent Michiganben. Ahogy a jeges járdán ballagtak, Belle megcsúszott, és megkapaszkodott Nick karjában.

– Kellene neked egy csizma.

– Van csizmám, csak még nem vettem ki a bőrdömből. – Belle merevvé vált, elengedte Nick karját, és összébb húzta magán a kabátot. – Majd holnap azt veszem fel.

Nick a fejét csóválta. Belle kabátja többre kerülhetett, mint az ő háza minden ingósággal együtt, ami benne van. Atlantában Nick elismert gyerekbeszéd volt, de aztán elege lett a sok stresszből, és másfél éve visszaköltözött Bayside-ba. Neki mindig is ez a város volt az otthona, és az is marad.

Belle ismét megcsúszott a jégen. Nick elkapta a könyökét, de ő elhúzta.

– Kösz, nem kell segítség.

– Igen, azt látom. – Belle ingerült tekintete láttán Nick elfojtott egy mosolyt. – Ne menj át egyedül az úttesten! – kiáltott oda Connornak, aki méterekkel előttük járt. – Várj meg minket!

– Már nyolcéves, nem? – kérdezte Belle.

– De – felelte Nick.

Bosszantotta a Belle hangjából kihallatszó kritika. Igen, Connor már tényleg elég nagy, nem kellene annyira féltetnie, ő azonban még nem jutott el ideig. Minden igyekezetével azon volt, hogy pótolja az anyját, de a nap csak huszonnégy órából állt, és nem volt senkijük. Különben is, Belle mi jogon kritizálja a nevelési módszereit?

A békesség kedvéért lenyelte a szavakat, melyek már a nyelve hegyén voltak, és egy vörös téglás házra mutatott az utca túloldalán.

– Ott van a vendéglő.

– Tudom, hogy hol van a *Pat's* – mondta Belle sértődötten. – Idevalósi vagyok, ha még emlékszel.

– Azt hittem, elfelejtetted. Mint a csizmát.

Belle vádló pillantással bámult rá, zöld szeme villogott az utcalámpák halvány fényénél.

Átkeltek a kocsúton, és beléptek az étterembe. A vendéglős intett Nicknek a pult mögül.

– Helló, doki! Szia, Con!

Választottak egy asztalt a hátsó részben. Levetették a kabátjukat, és leültek.

– Mit hozhatok inni? – kérdezte a vendéglős, és három pohár vizet tett az asztalra.

Belle homlokráncolva tanulmányozta az itallapot.

– Vannak bioitalaik?

– Öö... van teánk.

– Zöld tea?

– Amikor legutóbb láttam, még fekete volt – somolygott a vendéglős.

– Köszönöm, maradok a víznél – mondta Belle kedvetlenül.

Nick limonádét rendelt magának és Connornak. Mikor a vendéglős távozott, Belle közelebb hajolt a férfihoz.

– Még azt sem hagyod, hogy rendeljen magának? Kicsit mintha kontrollmániás lennél.

– Mióta vagy te nevelési szakértő?

Nick összekulcsolta a kezét az asztalon. Neki Connor a legfontosabb, és kész. Megígérte Vickinek, hogy vigyázni fog rá, és be is fogja tartani.

Gyorsan témát váltott.

– És? Hogy tetszik Kalifornia?

– Sokat süt a nap.

Belle mobilja úgy zümmögött, mint egy feldühödött méh.

– Nem lehetne, hogy kikapcsolod, amíg eszünk? – kérdezte Nick. – Nincs hangpostád?

– De, van. – Belle zöld szeme megint haragosan villogott. – Épp a főnököm próbál elérni.

A vendéglős kihozta a limonádét.

– Parancsoljanak. Mit ennének?

– Mi Connorról hamburgert hasáburgonyával. Sajttal, hagyma nélkül, félig átsütve.

– Rendben. És maga? – fordult Belle-hez a vendéglős.

– Én házi salátát kérek. Sajt és kruton nélkül, zsírmentes olasz öntettel; ezt külön, legyen szíves. És kenyeret nem kérek. – Belle visszatette az étlapot a tartóba. – Hozna egy citromkarikát a vízembe? Köszönöm.

A vendéglős ismét magukra hagyta őket.

– A szüleid még itt élnek? – kérdezte Belle.

– Nem, leköltöztek Floridába, amikor apa nyugdíjba ment pár évvel ezelőtt. De azt hittem, nem akarsz magánügyekről beszélni.

– Nem is akarok. Beszéljünk az ingyenes rendelésről, végül is azért vagyunk itt.

– Először is meg kellene nézni, milyen állapotban van a rendelő – mondta Nick.

– Ha javítani kell valamit, azt nehéz lesz ilyen hamar elintézni.

– Tudok egy embert, aki talán segíthet. Jól dolgozik, a házunkat is ő újította fel. Majd szólok

neki, hogy nézze meg a rendelőt. Ha holnap elkezdjük, van nyolc napunk karácsonyig.

– Oké, de még minden attól függ, hogy a főnököm ad-e pluszszabadságot – mondta Belle.

A vendéglős kihozta az ételt, és mindhárman hozzáláttak. Belle most Connorra irányította a figyelmét.

– Mit szeretsz csinálni a szabadidődben?

A kisfiú lenyelte a krumplit, az arca ketchupos volt.

– Jéghokizok.

– Tényleg? – Belle meglepett pillantást vetett Nickre. – Te ráengeded a jégre, hogy kockáztassa az egészségét egy korongért?

– A jégkorong rendkívül biztonságos sport – felelte Nick megfeszülő állal. – Az edző nagyon odafigyel rájuk. De ha ennyire aggódsz a fiam jóllétéért, huszonharmadikán lesz egy meccse, gyere el és nézd meg.

Amint kimondta, legszívesebben máris visszaszívta volna. Nem jó ötlet még több időt együtt töltenie Belle-lel.

Szerencsére a nő magától is visszautasította a meghívást.

– Szerintem ki sem fogok látszani a munkából a rendelőben, de azért köszönöm.

Nick lassan kifújta a levegőt, és megkönnyebbülten majszolta a hamburgerét. Connor végzett az evéssel, és most megint a tablettel látszott.

Nick nem szokta megengedni a kütyüzést az asztalnál, és már rá akart szólni, hogy tegye el, de habozott.

Kontrollmániás. Belle vádja keserű ízt hagyott a szájában. Nem, ő nem az! Csak nagyon igyekszik jó apa lenni, a fenébe is!

Eszébe jutott Vicki és a közös terveik. Connor születése után Nick arról álmodozott, hogy több gyerekük lesz. Elképzelte a családi nyaralásokat, és szeretett volna több szabadidőt, hogy élvezze a közösen felépített életüket. Bár nem szerelemből házasodtak, az együtt töltött évek során a barátságukból valami még jobb fejlődött ki: vonzalom, támogatás, hűség és bizalom. Manapság ez ritka kincs.

Vicki volt az egyetlen ember, akivel megbeszélhette a problémáit és megünnepelhette a sikereit. Még Belle-ről is mesélt neki. Kis és nagy dolgokban egyaránt mindig számíthattak egymásra. Vicki halála óta igyekezett egymaga boldogulni, ment előre, napról napra tette, amit tennie kellett. Mert az élet nem állhat meg...

Némán fejezték be a vacsorájukat. Nick megvárta, míg a vendéglős leszedi az asztalt, és így szólt:

– Akkor reggel kezdjük is?

– Igen. Feltéve, hogy a főnököm beleegyezik. – Belle felállt, belebújít a kabátjába. – Akkor reggel kilenckor találkozunk a rendelőnél. Ha változás van, hívlak.

Nick magához ragadta a számlát, megelőzve Belle-t, és igyekezett udvariasan mosolyogni.

– Hagyd, majd én. Most társak vagyunk. Elvigyelek Marlene néni házához?

– Nem kell, béreltem kocsit. – Belle felszegte az állát, a kijárat felé indult, de még hátraszólt a válla fölött. – Kösz a vacsorát. Jó legyél, Connor!

Miután távozott, Nick megkérdezte a fiát:

– Kérsz sütit?

– Jégrémmel? – vigyorgott Connor.

– Naná!

Nick odahívta a vendéglőst, és rendelt.

Connor két perc alatt elpusztította a süteményt. Növésben volt, és bármennyit evett, egy dekát sem hízott. Erős, egészséges, okos srác volt, és Nick minden este imádkozott magában, hogy ez így is maradjon.

Ismét eszébe jutottak Belle szavai: *Kicsit mintha kontrollmániás lennél.* Felsőhajtott, és végigsimított az arcán. Hát igen, talán tényleg túlzásba esett, de néha előfordul. Ő csak védeni akarja a gyereket, mert Vicki halála megmutatta, milyen becses és mulandó az élet.

Nick még az étteremből felhívta a mesteremberét, aki szerencsére ráért, így megbeszélték, hogy másnap reggel találkoznak.

Egy biztos: a következő két hét fölöttébb érdekes és zsúfolt lesz.

2. FEJEZET

Belle leparkolt a nagynénje szerény háza előtt. Az előszobában megbotlott, mert elzsibbadt a lába, és fáj a karja a bőröndtől, amit maga után húzott.

De legalább idefelé volt ideje kicsit lehiggadni. Alig akarta elhinni, hogy Nick még ennyi év után is olyan hatással van rá, mint egyetlen másik férfi sem. Nem fért a fejébe a dolog.

Beverly Hillsben gyakran eljárt szórakozni gazdag, sikeres, jóképű férfiakkal, de egyikük sem vonzotta úgy, mint Nick. Talán mert ő volt az első. Az első csók, az első szerelem... minden. Nem véletlenül mondják, hogy az ember sohasem felejt el az elsőt.

Nekidőlt a csukott ajtónak, és hallgatta a szél bömbölését. Újra itt van Bayside-ban...

Egészen váratlanul Nick praxistársa lett. Ráadásul most már nincs több élő rokona, mert Marlene néni elment – méghozzá örökre.

Eddig visszafojtotta a könnyeit, most viszont kitört belőle a sírás, amikor bement a nappaliba. A szoba tele volt annak az életnek az emléktárgyaival, melyet egykor itthagytott, köztük a szülei esküvői fotójával. Marlene néni volt az anyja tanúja. Belle csak halványan emlékezett a szüleire; például arra, hogy anyja egyszer sütött neki születésnap tortát, az apja pedig elvitte a folyóhoz lazacot fogni.

Szúrást érzett a szívében, és újra feltörték a könnyei. A szülei is orvosok voltak, és gyakran szóba került, hogy Belle majd egy nap átveszi a praxist, ő azonban az általános orvostan helyett a plasztikai sebészetet választotta.

Megtörölte könnyáztatta arcát egy zsebkendővel, és igyekezett úrrá lenni a szomorúságán. Benyúlt a táskájába, elővette a mobilját, és videohívást kezdeményezett.

Néhány kicsengés után megjelent a kijelzőn dr. Reyes napbarnított, szabályos arca. Amikor Belle kicsikart magából egy mosolyt, a szeme gyanakvóan összeszűkül.

– Minden rendben, dr. Watson?

Belle nagyot lélegzett, és a szokásos profizmussal válaszolt:

– Köszönöm, jól vagyok. Csak elfáradtam.

– Szeretném ismét kifejezni a részvéteimet a nagynénje halála miatt. Közel álltak egymáshoz?

– Igen. – Belle pislogott, mert érezte, hogy megint kibuggyan a könnye. – Ő nevelt fel a szüleim halála után.

– Sajnálom. Nincs is fontosabb a családnál.

Belle elszánta magát, hogy közli főnökével a rossz hírt.

– Lehet, hogy van egy kis probléma a visszatérésem időpontjával kapcsolatban.

– Hogyhogy? – ráncolta a homlokát dr. Reyes. – Miért?

Belle megköszöri a torkát, és röviden tájékoztatta főnökét a nagynénje végakarataráról és a szenteste napján tartandó rendelésről.

– De utána rögtön indulok vissza – biztosította dr. Reyst. – Tudom, hogy gondot okozok, de majd vállalom dupla műszakokat, vagy akár triplákat is. Bármit, amit csak kér.

Dr. Reyes sóhajtott.

– Rendben. De elvárom, hogy év végére újra itt legyen. Azok után, amit a karrierje érdekében tettem, szerintem ez nem nagy kérdés.

– Nagyon köszönöm – mondta Belle. – Hálás vagyok a jóindulatáért.

Azzal megkönnyebbülten elbúcsúzott, és bontotta a vonalat.

– Ideje lefeküdni, Con – szólt Nick, és felhajtotta a takarót a fia ágyán.

Connor bemászott az ágyba, és letörölte szájáról a fogkrém maradványait.

– Apa, mért volt a néni olyan ideges?

Nick leült az ágya szélére.

– Nehéz időszak ez neki. Marlene néni a nagynénje volt.
– Barátok vagytok? – könyökölt fel Connor a párnán.
– Azok voltunk, igen. Most viszont aludj, reggel iskola.
De Connor nem ejtette ilyen könnyen a témát.
– És már nem vagytok? Miért nem?
– Ez bonyolult dolog – felelte Nick.
– Anyu mindig azt mondta, hogy jobb, ha mindenről beszél az ember.
– Anyukád... igen, ő szerette kimondani, amit gondol. De azt is tudta, hogy vannak olyasmik, amiket jobb nem bolygatni.
– Légyszi, apu! Úgy hiányzik! És már sosem beszélsz róla. Tegnap megint róla álmodtam. Elment, pedig hangosan kiabáltam, hogy jöjjön vissza. Otthagyt.
Mikor Nick hallotta, hogy a fiának elakad a hangja, megingott az ellenállása. Befeküdt mellé az ágyba, és a támlának dőlt.
– Hát jó. Szeretnéd tudni, mi volt Belle-lel és velem? Elmondom. De csak röviden, mert mind a ketten korán kelünk.
– Oké – mosolygott Connor.
Nick vett egy nagy levegőt.
– Iskola után önkéntesként dolgoztunk Marlene rendelőjében.
– Töröltétek a vért meg mindenféle undormányt? Klassz.
– Nem, csak az eszközöket tisztítottuk és fertőtlenítettünk. Semmi undormány. – Nick összeborzolta a fia haját. – Hacsak a papagájkalitkát nem számítjuk az előtérben.
– Az rém undorító – fintorgott Connor. – Mesélj még!
– Sokat voltunk együtt a rendelőben, mert hát mindketten orvosok akartunk lenni. A gimiben pedig együtt jártunk. A végzősök bálján még bálkirálynak és bálkirálynőnek is megválasztottak minket.
– Hű! Én soha nem akarok járni senkivel, főleg nem egy lánnyal.
– Soha ne mondd, hogy soha – nevetett Nick. – Higgy nekem.
– És most már mért nem kedveled őt? – kérdezte Connor.
Nick kellemetlen szúrást érzett a szívében.
– Semmi rossz nem történt. Belle is elköltözött Bayside-ból, meg én is. Elváltak az útjaink.
– Az mit jelent? – ráncolta a homlokát Connor.
– Azt jelenti, hogy más-más helyre kerültünk.
Nick hátrahajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Valójában annyira szerette Belle-t, hogy inkább elengedte. Belle mesélt neki az álmairól és a reményeiről, erre Nick belátta, hogy nem tarthatja vissza. És aztán Vickivel más irányba indultak, úgyhogy többé nem találkozott Belle-lel, egészen mostanáig.
– Már régen szakítottunk – folytatta. – Most már teljesen más emberek vagyunk.
Connor elgondolkodott egy pillanatra.
– És aztán találoztál anyuval.
– Igen. Aztán találoztam anyukáddal.
A kisleány ásított, Nick pedig ezt jelnek vette, hogy ideje elaludni. Kikászálódott az ágyból.
– Jó éjt, Con!
– Jó éjt. Apa?
– Igen?
– És ha Belle itt marad?
Nick lassan kifújta a levegőt, és lehajtotta a fejét.
– Nem fog. Vissza kell mennie Kaliforniába. Ő ott él.
– De vannak csodák. – Connor az álláig húzta a takarót, úgy nézett fel az apjára. – Anyu is ezt mondta mindig.
– Meglátjuk. Na, aludj! Holnap hosszú napunk lesz.
Nick már félúton volt kifelé, amikor Connor újra megszólalt:

- Apa?
- Igen?
- Mikor mehetek egyedül iskolába? Mint Eric.

Nick sóhajtott. Belle rosszalló megjegyzése után ez most túlságosan érzékenyen érintette. Nem akarta megfojtani Connort a gondoskodásával, de aggódott érte.

- Majd holnap megbeszéljük, jó? Most aludnod kell.
- Hát jó – felelte beletörődve a kislány. – Szeretlek.
- Én is téged.

Nick becsukta a gyerekszoba ajtaját, ellenőrizte, be van-e zárva minden ajtó, aztán fogat mosott, és hullafáradtan bezuhant az ágyba.

3. FEJEZET

Pontban reggel kilenckor Belle megérkezett a rendelőbe, és látta, hogy Nick már ott van. Rosszkedve volt, alig aludt az éjjel.

– Jó reggelt! – mosolygott rá Nick.

– Mi a jó benne? – dűnnyögte Belle. – Van itt kávé?

Nick lassan odaballagott hozzá. Szemtelenül jól nézett ki a koptatott farmerban és az izmos testét hangsúlyozó pólóban. Belle-nek felgyorsult a pulzusa.

– Azt hittem, a teát szereted.

– Úgy is van, csak mivel ebben a városban sehol sem lehet normális teát kapni, megelégszem a kávéval.

Nick eltűnt az egyik szobában, és néhány pillanat múlva két papírpohárral tért vissza, rajtuk egy bolt logójával, amelyről Belle még sohasem hallott. Egy zömök férfi is jött vele.

– Vedd békeindítványnak. És hadd mutassam be Juan Hernandezt, ő segít helyreporozni a rendelőt.

Belle kezet fogott a férfival, aztán levette a fedőt a poharáról, és beleszagolt.

– Zöld tea – mondta Nick. – Tegnap este is ezt akartál inni, nem?

– De. – Belle ivott a teából, és élvezettel sóhajtott egyet.

– Jó, mi? – kérdezte Nick, és Belle kénytelen volt elfordulni, amikor meglátta a derűs csillogást a férfi meleg barna szemében. Örület, hogy még mindig ilyen hatással van rá!

Ivott még egy kortyot, és igyekezett bátor maradni.

– Ez tényleg finom, köszönöm. A főnököm megadta a szabadságot szentestéig, úgyhogy van egy bő hetünk. De kell egy terv.

Körbenézett. A rendelőre valóban ráfért a felújítás: a falakról hámlott a festék, a szőnyegpadló ki volt kopva, a mennyezeten beázásnyomok.

– Tényleg van mit csinálni.

– Mikor Marlene-nek rosszabbodott az állapota, már nem tudta rendesen karbantartani – mesélte Nick. – Felajánlottam a segítségemet, de nem fogadta el. Mindent megtett másokért, de a segítséget képtelen volt elfogadni.

– Igen, ilyen volt – mondta Belle, és elindult a folyosón, hogy megnézze a három vizsgálót. A felszerelés körülbelül vele egykorú volt; rengeteg fáradtságba fog kerülni, mire mindent korszerűsítenek.

– Juan elvégzi a javításokat, és mindent megcsinál, ami a fűtéssel és a villannyal kapcsolatos. Amit nem tud megjavítani, arra vannak emberei – magyarázta Nick. – Az asszisztensem hajlandó több műszakot vállalni, úgyhogy lesz időm figyelni a felújításra. Jeanette, a segédem pedig vállalta, hogy fogadja a beteget az ingyenes rendelésen, szóval ezt kipipálhatjuk. Ha mindenki besegít, menni fog.

Belle pislogva nézte a megsárgult anatómiai posztert, mely már akkor is itt volt a falon, amikor először járt a rendelőben.

– Most már csak egy kérdésem van – folytatta Nick.

Belle hátranézett a válla fölött.

– Éspedig?

– Tegnap nagyon el akartál menni. Miért gondoltad meg magad?

Este Belle átböngészte a nagynénje személyes holmiját. Régi fényképek, levelek, emléktárgyak kerültek elő, s mind arra emlékeztették, mennyire fontos volt Marlene néninek ez a rendelő. Akkor határozta el, hogy teljesíti az utolsó kívánságát, akármilyen nehéz is lesz Nick közvetlen közelében tartózkodnia.

– Mert igazad volt. Marlene néni megérdemli, hogy az történjen, amit szeretett volna.

Gondoskodom róla, hogy sikerüljön.

– Hm. – Nick közelebb ment hozzá, és Belle-nek máris felgyorsult a pulzusa. – Ezt mondd még egyszer!

Belle a homlokát ráncolta.

– Marlene néni megérdemli, hogy...

– Nem, a másik részt.

– Milyen másik részt?

– Amikor beismerted, hogy igazam volt. Nem hallom elégszer, a te szádból meg pláne nem.

– Micsoda pech!

Belle visszament az előtérbe, és próbált a rájuk váró feladatokra koncentrálni, Nicket pedig kizárni a tudatából.

– Írnunk kellene egy listát, mi az, ami hiányzik: gyógyszerek, egészségügyi felszerelés, tisztítószer...

– A gyógyszereket meg az egészségügyi cuccokat bízd rám – vont vállat Nick. – Hétfőn úgyis kapok egy szállítmányt.

– Oké, az irodaszereket majd én megveszem, és nyomtatok pár szórólapot, hogy az emberek tudjanak az ingyenes rendelésről.

– Jól hangzik – mosolygott Nick. – Esetleg a kereskedelmi kamara bálján is csinálhatnánk egy kis reklámot a jövő héten.

– Szuper! Úgyis el kell mennem átvenni egy díjat, amit Marlene néni kapott.

– Remek. Mehetnének együtt. Beszélünk az emberekkel, csapunk egy kis hírverést.

Szinte már olyan volt, mint amikor annak idején, tanítás után együtt dolgoztak a rendelőben, de Belle lehűtötte magát. Ez most csak rövid időre szól. Megváltoztak a dolgok, ezt egy percre sem szabad elfelejtenie.

Ránézett Nickre, és fogta a kabátját.

– Talán. Én most elmegyek Manistee-be, veszek pár dolgot.

Nick felsóhajtott és elfordult.

– Vezess óvatosan! Később találkozunk.

Belle fogta a táskáját, és elhagyta a rendelőt. Úgy érezte, csapdába esett, ahonnan nincs menekvés.

A nap hátralevő részét Nick azzal töltötte, hogy egyik sürgős esetet látta el a másik után.

Közben az asszisztensnője hívta telefonon.

– Bocs a zavarásért, de van itt egy gyerek, és gyanús, hogy bakteriális agyhártyagyulladásra van.

– A fenébe!

Nicknek rögtön kalapálni kezdett a szíve. Rendkívül fertőző betegségről volt szó, amit köteles jelenteni a helyi egészségügyi hatóságnál. Imádkozott, hogy a szóban forgó gyerek ne Connor iskolájába járjon.

Szólta Juannak, hogy elmegy, és rohant a rendelőjébe. A kislány nagyon rosszul volt, ezért haladéktalanul beszállította a manistee-i sürgősségi osztályra.

Este tíz után ért haza, Connor már aludt. Hazaküldte Mollie-t, az alkalmi bébiszittert, és leroskadt a kanapéra a nappaliban. Hatalmasat ásított, nyújtózkodott, aztán felment, lábujjhegyen beosont Connor szobájába, és adott a fiának egy puszit.

Vacsora közben, a tévé előtt különös sajgást érzett a mellkasában. Nem szomorúság volt, sem pedig gyász Marlene miatt. Hanem magány. Pedig nem volt oka magányosnak érezni magát: ő választotta ezt az életet, ami meg is felelt neki.

Vagy mégsem?

Megszokhatta volna már. Lassan két éve, hogy Vicki meghalt. Helyesen döntött, amikor az egyedüllétet választotta.

Aztán egyszer csak Belle jelent meg a lelki szemei előtt. Jó volt látni, hogy végre rendesen felöltözött: farmerba, pulóverbe, csizmába. Szinte már a régi Belle-re emlékeztetett: ugyanazok a

szédítő vonalak, ugyanaz a varázslatos mosoly, ugyanaz az édes, tiszta illat...

Nem. Nem, nem és nem!

Nick behunyta a szemét, és most más jutott az eszébe: Vicki utolsó napjai a rákbetegek osztályán. Az egykor egészséges, életerős test, amelyet elsorvasztott a petefészekrák; a régen oly tiszta szempár, melyet elhomályosított a fájdalom és a gyógyszerek. Vicki annyi mindenről lemondott a kedvéért! Nem szabad megfeledkeznie az esküjéről.

Az ösztöne azt súgta, jobb, ha távol tartja magát Belle-től. Nincs már kedve egy kapcsolathoz. Boldog ő egyedül is. Ott van a munkája, a betegek, a fia. Néha úgy érezte, hiányzik neki valami vagy valaki, de végül arra jutott, hogy minden jó így, ahogy van.

Tényleg?

Igen, tényleg. Mert így *kell* lennie!

Közben kihűlt az étel, de nem bánta, az étvágya úgyis elment. Kivitte a konyhába a maradékot, elmosogatott, aztán lefeküdt. Megpróbált olvasni egy orvosi szaklapot, mely már hetek óta ott hevert, de képtelen volt összpontosítani.

Fél óra kínlódás után lekapcsolta a villanyt, de bármennyire is ki volt merülve, nem akart álom jönni a szemére. Azon járt az agya, mi mindent kell még elvégezni Marlene rendelőjében.

És akarata ellenére újra meg újra megjelent előtte Belle. Gyorsan elfojtotta az ébredező bűntudatot.

Szó sincs róla, hogy vonzódna hozzá. Belle kihívást jelent a számára, ennyi az egész. Éppolyan kihívást, mint a karácsonyi ingyenes rendelés.

Az a sajátos izgalom, amely Belle közelében elfogja, kizárólag azzal magyarázható, hogy végre kizökkent a megszokott kerékvágásból.

Vagy mégsem?

4. FEJEZET

Másnap reggel Belle fél nyolckor érkezett a rendelőbe. A két papírpoharat, bennük a forró teával, melyet Marlene néni konyhájában főzött, letette a pultra, a szatyrokat pedig a földre.

Felkapcsolta a villanyt, és a mennyezetten éktelenkedő hatalmas lyukra meredt. Alatta létra állt, körös-körül pedig táblák figyelmeztettek a csúszásveszélyre.

Atyaég! Ezt Nick egy szóval sem említette tegnap, amikor üzenetet váltottak.

Épp levetette a kabátját, amikor egy robusztus testű férfi lépett be kapucnis pulóverben és kötött sapkában.

– Elnézést, még nem vagyunk nyitva – mondta Belle ijedten.

– Én a csöveket jöttem megjavítani, hölgyem.

A férfi megkerülte Belle-t, felmászott a létrára, és a felsőteste eltűnt a lyukban. Mielőtt Belle megkérdezhetne volna, mi történt itt, Nick is megérkezett Juan Hernandezszel. Karikás volt a szeme.

– Jó reggelt! – Belle a kezébe nyomta az egyik poharat. – Rémesen nézel ki.

– Kösz – felelte Nick szárazon. – Mindig is tudtad, mit kell mondani, hogy jobban érezze magát az ember. Ezért is lettél orvos, nem?

Belle nem reagált az iróniára, hanem kicsomagolta, amit magával hozott: karácsonyfadíszeket, girlandokat, piros szalagokat és magyalágakat, aztán az utolsó szatyorból egy kis, feldíszített karácsonyfát húzott elő, és felállította az előtér egyik sarkában.

– Mi az? – kérdezte, amikor látta, hogy Nick milyen mogorva képpel bámulja a fát.

– Semmi. Csak jobban szeretem az igazit.

– Majd ha te csinálod a díszítést, akkor olyat veszel, amelyet akarsz. – Belle csíptető mappát és tollat vett elő. – Én most leltározni fogok. Te?

– Ha épp nem az agyhártyagyulladásos betegem felől érdeklődöm, vagy nem Juannak segítek, amiben csak tudok, akkor szőnyeget tisztítok, és előkészítem a falat a festéshez.

– Értem. Ne haragudj, nem tudtam, hogy agyhártyagyulladásos beteged van. Sajnálom.

– Kösz. Már jobban van: hat az antibiotikum, lement a láza. Remélhetőleg túl van a nehezén. És kösz a teát. – Nick ivott egy kortyot. – Finom. De ez nem zöld tea.

– Borsmenta.

– Bocs, nem akartam olyan szúrós lenni az előbb. Te is tudod, milyen az, amikor egy eset nagyon foglalkoztatja az embert.

– Persze.

Elmeséltek néhány példát a praxisukból, aztán munkához láttak. Belle a szekrényeket nyitogatta, és feljegyezte, miből mennyi van, Nick pedig megmérte a falakat, hogy kiszámítsa, mennyi festékre lesz szükség.

– Amúgy van valakid? – kérdezte váratlanul.

– Nincs – felelte meghökkenve Belle. – Megvannak az okai, hogy miért vagyok szingli. És te?

– Szintén.

A beszélgetés itt elakadt. Belle nem szándékozott részletezni a magánéletét, épp elég nehéz volt már az is, hogy ne gondoljon egyfolytában Nickre.

Néhány pillanatig közlőről mustrálták egymást. Nick pillantása Belle szeméről az ajkára vándorolt, és neki ez olyan érzés volt, mintha becézgetné. Aztán tompa ütés hallatszott a folyosóról, amit ugyanolyan hangos káromkodás követett, és ezzel megtört a varázs.

Nick megmerevedett, aztán elfordult.

– Ne aggódj, megoldjuk.

Belle-nek az volt az érzése, hogy nem a felújításról beszél. Megfigyelte, hogy a férfi tartózkodóan viselkedik a jelenlétében, udvarias – legalábbis többnyire –, de közben mintha rejtegetne valamit.

Nick folytatta a mérés-kérelést, Belle viszont nem állhatta meg, hogy ne bámulja néha. Végül nagy

nehezen rábírta magát, hogy a mappájára koncentráljon, mielőtt még Nick elkapná a pillantását.

– Beugorhatnál Marlene néni házába, nincs-e valami, amit szeretnél megtartani. Épp próbálom kiüríteni az ingatlanosnak, és ami fölösleges, azt el kell adnom. Minél kevesebb cucc marad, annál könnyebb a dolgom. És főzhetek magunknak valami vacsorát is.

Nick megtorpant, és hosszan nézett rá.

– Mi az? – kérdezte Belle. – Vacsora. Tudod: leülünk és eszünk.

– Tudom, mi az a vacsora – mondta Nick, és odanyúlt egy papírtörlőért.

Karja Belle karjához ért, s őt hirtelen elfogta a vágy, hogy magához húzza Nicket, átölelje, és arcát a mellkasához simítsa. Ha lábujjhegyre áll, szájon is csókolhatná, orra hegyével végigsimíthatna a füle alatti részen, ami régen mindig úgy beindította Nicket...

Jesszusom!

– Hadd kérdezzek valamit – szólalt meg Nick. – Miért vagy ma ilyen kedves hozzám?

– Mert együtt kell dolgoznunk, és akkor már miért ne hozhatnánk ki belőle a legjobbat? – válaszolta Belle. – Meg egyébként is, mindjárt itt a karácsony, és nem túl szívderítő egyedül ücsörögni a nagynéném házában. – Na, ezt kár volt mondania, de most már mindegy.

Árnyék suhant át Nick férfias vonásain, aztán felsóhajtott.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet.

Belle-t bántotta az elutasítás.

– Ahogy gondolod. Én csak kedves akartam lenni, de felejtse el. Tudhattam volna.

– Most meg mi bajod?

– Semmi. Tudhattam volna, hogy neked nem jön be a kedvesség. Egész életemben kedves voltam hozzád, és mire mentem vele? Semmire.

– Na, várjunk csak egy kicsit! – Nick beletúrt a hajába, és megrázta a fejét. – Figyelj, sajnálom, hogy nem működött köztünk a dolog a gimiben, de mindkettőnknek így volt a jobb, hogy külön utakon jártunk.

Belle fújta egyet.

– Hát, neked biztosan. Alig vártad, hogy megszabadulj tőlem, és a saját dolgaiddal foglalkozhass.

Nick arcán megrándult egy izom.

– Ezt épp most akarod kitérgetni? Hát jó... Mióta csak ismertelek, folyton azt hallottam tőled, mennyire fontos neked az orvosi karrier, mert ez összeköt a szüleiddel, és így közelebb érzed magad hozzájuk. Ha velem maradtál volna, akkor nem éred el a célotat. Elköltöztél Kaliforniába, és vissza se néztél. Mondd, hogy nem így volt!

Belle majdnem elmondta, hogy egyszer meg akarta látogatni, de ismét jelentkezett a Nick árulása miatti régi fájdalom, és magába fojtotta a szavakat. Sem a hely, sem az időpont nem alkalmas erre.

– Kicsit még feldíszítem az előteret – mondta, és kiment.

Nick sokkal többet elvégzett, mint gondolta. A fizikai munka segített megszabadulni a feszültségtől, de ettől függetlenül állandóan a Belle-lel folytatott beszélgetés járt a fejében.

Hagyhatta volna annyiban a dolgot, de a nő olyan furcsán reagált a kérdésére, hogy felébredt benne a kíváncsiság. Kislány korában Belle tényleg folyton a szüleiről beszélt, és arról, mennyire szeretné, ha büszkének lennének rá. Nick nagyon is meg tudta érteni: a váratlan veszteség arra készíti az embert, hogy még jobban kapaszkodjon abba, amit elveszített.

A fejében most megszólalt egy kellemetlen hang. Az ő helyzete más volt Vickivel. Belle szülei akkor haltak meg, amikor még gyerek volt, ők viszont Vickivel már felnőttek voltak. Vicki ígéretes jövőről mondott le azért, hogy vele legyen, és felneveljék Connort. Bár egyetlenegyszer sem bánta meg a döntését, Nick mégis úgy érezte, tartozik neki. Ha Vicki nem megy hozzá feleségül, nem hozza a világra Connort, és nem költözik Atlantába, talán még mindig élne...

Nyomást érzett a tarkóján, úgyhogy gyorsan elhessegette ezt a gondolatot. Orvosként tudta, hogy semmi alapja nincs ennek a feltételezésnek. A petefészekrák az egyik legnehezebben diagnosztizálható ráktípus; gyakran már azelőtt kialakulnak áttétek a medencében, mielőtt egyáltalán felfedeznék. Ráadásul gyakran tünetmentes, ezért a beteg nem is tud róla egészen

addig, amíg már késő. Szóval nagy az esélye, hogy Vicki amúgy is belehalt volna a betegségbe.

A pokolba! Nem esett jól ezen gondolkodni. Nick a faliorára pillantott. Mindjárt el kell hoznia Connort a jégkorongedzésről.

Reggel a kisfiú majd kibújt a bőreből: ma volt az utolsó tanítási nap a téli szünet előtt, és ő megállás nélkül a fénygyújtó ünnepségről beszélt, melyet a városközpontban lévő parkban szoktak megrendezni évről évre.

Nick félretette a létrát, és felidézte, milyen volt gyerekként részt venni az ünnepségen. Akkoriban Belle-lel segítettek Marlene néninek a műsorvezetésben. Egyik évben még a kapcsolókat is kezelhették: ők változtatták a kisvárost csillogó-villogó mesevilággá.

Amióta visszaköltözött Bayside-ba, Nick odahaza csak a legszükségesebb dolgokat csinálta meg karácsonykor. Legfeljebb Connor kedvéért mentek be a városba, hogy a gyerek lássa, ahogy kigyúlnak a fények a karácsonyfán. Idén azonban megmagyarázhatatlan kedve támadt, hogy lássa-hallja az egészet: a helyi zenekar játékát, az óriási, égőkkel és lamettákkal díszített duglászfenyőt.

Ha oda akar érni, sietnie kell, főleg ha előtte még vacsorázni is szeretnének...

Bezárta a szobákat a hátsó részen, és átment az előtérbe.

Belle egy műanyag széken egyensúlyozva lamettákat és girlandokat próbált a mennyezetre erősíteni.

Elég egy rossz mozdulat, és kitöri a nyakát! Nick odasietett, és a csípőjénél fogva megtámasztotta. Belle nagy szemeket meresztett rá.

– Mit csinálsz?

Ebben a pillanatban recsent egyet a régi műanyag szék, aztán félrebillent, Belle pedig Nick karjába zuhant. A férfi megtántorodott, de erősen magához szorította, és gyorsan a recepció pulthoz vitte. Samponjának virágos illata az orrába szállt.

– Tegyé már le! – mondta Belle türelmetlenül.

Nick talpra állította és elengedte. Pulzusa száguldott, a szája olyan száraz volt, mint a smirgli. Két kezét a farmerja farzsebébe dugta, hogy Belle ne lássa, mennyire remeg. Ereiben forrón és sebesen áramlott az adrenalin.

– Kösz. – Belle leverte a fehér port a kezéről. – Nem volt jó ötlet felállni arra a székre.

– Tényleg nem – felelte Nick kissé élesebb hangon, mint ahogy akarta.

Vicki arca jelent meg előtte. Hallotta a monitor lassú csipogását, mígnem a vonal egyszer csak kiegyenesedett a képernyőn...

Belle-nek is majdnem baja esett. Meg is halhatott volna!

– Hé! – mondta a nő, és közelebb lépett hozzá. Kezének hűvös volt az érintése Nick felhevült bőrén. – Semmi baj, jól vagyok. Megmentettél.

Nick a fejét csóválta, és félrefordult.

– Dehogyan.

Egy darabig fel-alá járkált, próbált lehiggadni. Te jó ég, tiszta idegroncs lett!

Bement a recepció pult mögé, kinyitott egy üveg ásványvizet, és félig kiitta. Belle még mindig ott állt mellette, aggodalmas arccal, de Nicknek semmi sem hiányzott kevésbé, mint hogy szánakozzon rajta.

– Mesélj Beverly Hillsről.

Belle meglepettnek látszott.

– Mire vagy kíváncsi?

– Milyen a praxisod? Ilyenre számítottál? Hány páciensed van? Nem emlékszem, hogy bármikor is érdekelt volna, hogy szebbé tedd az embereket.

– Nem azért választottam ezt a szakterületet – mondta Belle, és felállította a felborult műanyag széket.

– Hát akkor miért? – kérdezte Nick félrebillentett fejjel.

Belle a díszek közt matatott, és Nickben felidéződött a tizennyolc évvel ezelőtti szenteste, melyet együtt töltöttek. Álltak a homokdűnén a csillagos ég alatt, ő a karjában tartotta Belle-t, és a Michigan-tó hullámainak távoli neszt hallgatták.

A lány aznap beszélt először a Los Angeles-i ösztöndíjáról, és azt mondta, nem fogadja el, mert túl messze lenne az otthonától és Nicktől. Az az este örökre megváltoztatta Nick életét, és arra az útra terelte, amelyen még ma is járt.

Belle bátran viszonzta a pillantását.

– Azt hittem, nem beszélünk a múlttól.

A fenébe, az igaz! Nick lehajtotta a fejét.

– Mi másról tudnánk beszélni? – kérdezte.

– Azt is lehet, hogy egyszerűen csak hallgatunk.

– Persze. Mennyivel kellemesebb a kínos csend, nem igaz?

Belle hosszan nézett a szemébe, aztán elmosolyodott, és hirtelen már nem egyszerűen csak szép volt, hanem káprázatosan gyönyörű. Nick büntudata elpárologott egy pillanatra, és átadta helyét a vágynak, mely annyi év után sem hunyt ki teljesen. Jól emlékezett, milyen érzés a karjában tartani, simogatni, hozzábújni...

– Hahó! – rántotta ki az ábrándozásból Belle hangja. – Föld hívja Nicket!

– Bocs, csak az agyhártyagyulladásos kislányon járt az eszem – hazudta gyorsan.

Belle kételkedő pillantást vetett rá, mint aki keresztüllát rajta, aztán összetűzte a leltárlapjait.

– Mára végeztem – jelent meg ekkor Juan. – Akkor holnap jövök. Most megyek a fénygyújtó ünnepségre. Ott találkozunk, Nick.

– Igen. – Nick intett a távozó Juannak, majd az órájára nézett, és felvette a kabátját. – El kell hoznom Connort az iskolából.

– Oké – mondta Belle. – Jó szórakozást! – A hangja valahogy bánatosan csengett.

– Nem jössz velünk?

– Tessék? – vont a szemöldökét Belle meglepetten. – Mármint a fénygyújtó ünnepségre?

– Igen.

Barátként mennének. Mint két magányos ember, akik társaságot nyújtanak egymásnak. Semmi több.

Nick levette Belle kabátját a fogasról, és felé nyújtotta. Amikor a nő belebújt, Nick ujjai a nyaka puha bőréhez értek. Izgatott bizsergés futott végig a karján.

– Garantálom, hogy jól fogod magad érezni – tette hozzá elbűvölő modorban.

– Sajnos nem lehet. – Belle fogta a táskáját meg a papírokat. – Ezt sürgősen el kell vinnem a rendelőbe, hogy időben megjöjjön a felszerelés.

– Hagyd! – Nick betette a papírokat a kabátzsebébe. – Majd én odaadom az asszisztensnek. Na, ne csináld már! Gyere! Boldoggá tennél velem.

Belle oldalra hajtotta a fejét, és gondolkodott.

– De nem akarok sokáig maradni...

– Mi sem maradunk sokáig, megígérem. Connak legkésőbb kilencre haza kell érnie, mert holnap edzése lesz, korán kel.

Nick tartotta Belle-nek az ajtót, és lekapcsolta a világítást.

– Rendben, akkor veletek tartok.

5. FEJEZET

– Nos... – Nick beindította a motort. – Nem válaszoltál a kérdéseimre, hogy miért lettél plasztikai sebész.

Belle vállat vont.

– Láttam egyszer egy archelyreállítást egy gyereknél, és rögtön belelkesedtem. Úgy éreztem, nekem az a küldetésem, hogy hozzásegítsek a normális élethez olyan embereket, akiknek azelőtt nem volt részük benne. Kaptam egy ösztöndíjat a Harvardra, a többi már történelem.

Összehúzott szemmel nézett ki az ablakon: épp rákanyarodtak a főutcára.

– Dr. Reyes a Massachusettsi Állami Kórházban vendégeskedett, és miután látta a munkámat, felajánlotta, hogy dolgozzak a praxisában. Ez olyan lehetőség volt, amit nem hagyhattam ki.

Nick összeráncolta a homlokát.

– Beverly Hillsben nem kemény a konkurencia?

– De. – Belle mosolygott. – Emlékszem, amikor elmondtam a harvardi professzoraimnak, hogy elfogadtam az állást. Bolondnak néztek. Én viszont fel akartam jutni a csúcsra. Sikerre vágytam.

– És? Sikerült?

– Bizonyos tekintetben igen. Nevet szereztem magamnak. Dr. Reyes még azt is felajánlotta, hogy legyek a társa. – Belle mosolya lehervadt, és félrefordította a tekintetét. – Mondjuk, ahhoz nem ártana karácsonyra visszamennem Kaliforniába.

– Boldog vagy? Elérted, amit akartál? – kérdezte Nick.

– Fogjuk rá. – Belle a füle mögé simított egy hajtincset. – És te? Sajnálom, hogy meghalt a feleséged. Azt hiszem, még nem is nyilvánítottam ki a részvéteimet.

– Köszönöm – felelte Nick fojtottan. – Vicki halála olyan volt nekem, mint egy ébresztő.

Belle kíváncsivá vált.

– A halála miatt hagytad ott az atlantai praxist, és költöztél vissza Bayside-ba?

– Részben. Azt akartam, hogy Connor olyan helyen nőjön fel, mint én. Ahol nem kell bezárni az ajtót, amikor elmegy hazulról az ember, és nem kell attól félni, hogy kirabolják vagy lelövik. És az itteni emberek is hiányoztak. Mivel nekem Connor a legfontosabb, azt akartam tenni, ami neki a legjobb.

– De neked is ez volt a legjobb? – kérdezte Belle. – Nehéz lehet egyedül nevelni egy gyereket. Emlékszem, néha Marlene néni is nehezen bírta velem.

– Persze, olyakor nehéz. De igyekszem.

– Connor klassz gyerek. Szóval jól csináltad.

– Igen, tényleg remek srác.

Belle az üléstámlára hajtotta a fejét, és a behavazott tájat nézte.

– És te? Miért lettél gyerekgyógyász?

– A rezidensi időszak végén kaptam egy állásajánlatot Atlantába. Pont jókor jött. Vicki már terhes volt Connorról, kellett az anyagi biztonság.

Belle elfordult, hogy Nick ne lássa, mennyire hatással van rá a történet, de elkésett.

– Mi az? – ráncolta Nick a homlokát. – Mi bajod?

Belle sóhajtott, és elhatározta, hogy végre elmondja, amit eddig eltitkolt előle.

– Még sosem meséltem, de annak idején elmentem hozzád. Még azelőtt, hogy elfogadtam a harvardi ösztöndíjat.

– Tessék? – Nick tekintete elsötétült. – Miért?

– Ki akartam kérni a véleményedet, hogy melyik szakterületet válasszam. – Belle vállat vont, de a szíve majd kiugrott a helyéből. – Mindig te voltál a legjobb tanácsadóm. De amikor odaértem a házhoz, láttam, hogy buli van, még hozzá eljegyzési buli. Láttam, hogy te vagy a vőlegény, és hogy a menyasszonynak már szép nagy a pocakja. Úgyhogy eljöttem. – Belle fejcsóválva bámulta a kezét